

ת"פ 5375/01/15 - מדינת ישראל נגד ח'דר ג'בארין

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 5375-01-15 מדינת ישראל נ' ג'בארין ואח'

בפני
השופט אבישי קאופמן
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה

נגד
ח'דר ג'בארין

הנאשם

גזר דין

במקרה דנן הורשע הנאשם, **בהתאם להודאתו**, במסגרת **הסדר חלקי** בו תוקן כתב האישום, בעבירה של **פציעה** (סעיף 334 לחוק העונשין).

כמפורט בכתב האישום, תקף הנאשם שני מתלוננים ביום 13.7.2014, על רקע סכסוך משפחתי קודם ביניהם, וגרם להם לחבלות.

מלכתחילה הוגש כתב האישום כנגד נאשמים נוספים, ואלה, לרבות הנאשם דנן, כפרו באשמה בטענה כי דווקא המתלוננים הם אלה שתקפו אותם. בהמשך הגיעו הצדדים כאמור להסכמה, **כתב האישום תוקן**, שני הנאשמים הנוספים, כמו גם חלק מהעבירות נמחקו מכתב האישום **והנאשם הודה בעבירות במסגרת הסדר בלא הסכמה עונשית**.

הנאשם הופנה לשירות המבחן שערך תסקיר בעניינו בחודש אוקטובר. מהתסקיר עולה כי מדובר באדם נורמטיבי, בעל השכלה יסודית, אב למשפחה בת ארבעה ילדים בוגרים, העובד כקבלן עבודות פיתוח וריצוף. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מקבל אחריות למעשה, והמליץ על הטלת עונש של"צ.

המאשימה הפנתה לאמירות בתי המשפט בדבר חומרתם של מעשי אלימות והצורך לשרש את התופעה, הדגישה כי מדובר במקרה שהצריך קבלת טיפול רפואי בבי"ח והפנתה לפסקי הדין בעניין **בן עמי ומגידוב** בהם נגזרו על הנאשמים עונשי מאסר לתקופות של שמונה ואחד עשר חודשים. בהתחשב בעובדה כי לנאשם אין עבר פלילי סבורה המאשימה כי מתחם הענישה הראוי בתיק זה הוא של מאסר קצר שנע בין לתקופה שניתן לרצות בעבודות שירות ועד לתקופה של

עשרה חודשים לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננים.

במסגרת ראיות לעונש הוגשו צילומי הפציעות של המתלוננים ומסמכים רפואיים. מהחומר עולה כי למתלונן פיראס נגרמו חתכים שטחיים ליד אוזנו ובידו - חתכים שלא גרמו לדימום ולא הצריכו תפרים. למתלונן מוחמד נגרמו חבלות בכתף שמאל ובשורש יד ימין ושפשופים בפנים. מוחמד נבדק בבית"ח רמב"ם ושחרר עם המלצה למנוחה בלא צורך בטיפול.

הסנגור טען כי בין הצדדים לאירוע נערך הסכם סולחה, והוסיף וטען כי יש להקל עם הנאשם גם מסיבות נוספות. כך למשל כי מדובר היה באירוע ספונטני במהלכו התפתחה קטטה בה נפגע בנו של הנאשם, עובדה שגרמה לו לאובדן שליטה, כי מדובר באדם נורמטיבי בלא כל עבר פלילי והפנה לפסקי דין בהם נגזרו על נאשמים עונשי מאסר מותנה בלבד.

פרט להסכם הסולחה, הגיש הסנגור גם צילום תיעוד פציעתו של הבן, המלמד על שריטות וחבלות שטחיות, וכן הודעתו במשטרה של העד יוסף שנכח במקום.

מתחם הענישה הראוי לעבירה:

כידוע, לפי הוראות החוק בטרם קביעת עונשו האינדיבידואלי של הנאשם בתיק הספציפי, יש לקבוע את מתחם הענישה הראוי לעבירה וזאת על פי הערך החברתי שנפגע מהעבירה, מידת הפגיעה בערך זה, מדיניות הענישה הנוהגת והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

בחינת האמור לעיל בראי המקרה דנן, מביאה למסקנה כי הערך המוגן הוא שלמות גופו של אדם, והנסיבות הרלוונטיות הן של קטטה בלא שימוש בנשק כלשהו, אשר גרמה פציעה.

עיינתי בפסקי הדין אליהם הפנו ב"כ הצדדים, ומצאתי כי אין נסיבותיהם דומות למקרה דנן. כך בעניין **בן עמי** אליו הפנתה המאשימה הורשע הנאשם בעבירות חמורות יותר, תקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים, ולא שיתף פעולה עם שירות המבחן. בעניין **מגידוב** דובר במי שתקף מספר אנשים, תוך שלפחות אחד מהם שוכב חסר אונים, כאשר הוא מכה בראשו בבקבוק. באופן דומה, הפנה הסנגור למקרים מקילים, בהם נגזר עונש מותנה בלבד, כמו עניין **דרסיליה** שם דובר במי שפגע במתלונן אשר תקף אותו קודם לכן תוך שימוש בבקבוק כאשר הוא מלווה בכלב, כך שלפחות תחילת האירוע הייתה בנסיבות של הגנה עצמית.

סקירת הפסיקה מגלה כי מתחם הענישה בעבירה דנן רחב מאוד, אך דומה כי במקרים של פציעות במדרג קל יחסית, הדומה לפציעות במקרה זה, ונסיבות דומות של קטטה נעה הענישה המקובלת **במתחם שבין עונש של"צ ומאסר**

קצר של עד שמונה חודשים, לצד מאסר מותנה ופיצוי.

קביעת העונש במקרה הספציפי:

כאשר אני בא לגזור את דינו של הנאשם, יש להביא בחשבון גם נסיבות אישיות, שאינן קשורות לביצוע העבירה. במקרה דנן יש לתת משקל הן להיות הנאשם **מחוסר עבר פלילי** והן להסכם **הסולחה** בין הצדדים.

באשר להסכם הסולחה, הרי זו נערכה לפני כשנה, וכפי שהוצהר בדיון, המאשימה בדקה כי נערכה מרצון חופשי של המתלוננים. במסגרת ההסכם וויתרו שני הצדדים על טענות כלפי הצד האחר והכריזו על "סיום הסכסוך" ופתיחת דף חדש ביחסי שכנות טובים. מובן כי הסכם זה אינו מאיין את האירוע, אינו מחייב את בית המשפט ואין לתת לו משקל מכריע. אולם מנגד, אף אין להתעלם ממנו כליל. הסנגור הפנה למאמרו של כב' השופט שפירא ("הגיעה העת לסולחה", הפרקליט מח), שם צוין כי "**ההכרה בהליך זה כחלק ממכלול שיקולי הענישה ומתן ביטוי לפיצוי הנפגע וסליחתו במסגרת שיקולי ענישה, וכחלק ממדיניות ענישה, קנו להם מקום של כבוד בשיטות משפט מערביות**". באופן דומה ציינה כב' השופטת ארבל, במאמר "מעמדו של קרבן העבירה בהליך המשפטי" (ספר גבריאלי בר), כי "**ככל שמדובר בסליחת הקרבן, במסגרת הליך גישור מסודר ומקצועי, כגון תכנית "צדק מאחה", יש מקום ליתן לה משקל רב במסגרת ההליך הפלילי**". גישה זו, המעניקה משקל, גם אם לא מכריע, לעמדה סלחנית של קורבן העבירה ניתן למצוא גם בפסיקה וראו לדוגמה ע"פ 2888/15 **עלא ח'דיירי נ' מדינת ישראל**.

עוד יש להביא בחשבון, כאמור לעיל, כי הנאשם הינו בן 49 (כבן 46 ביום האירוע) ועד היום לא הסתבך בפלילים כלל. עובדה זו מלמדת כי האירוע דנן הינו חד פעמי מבחינתו. המאשימה טענה כי אין להביא בחשבון במקרה דנן שיקולי שיקום של הנאשם, אולם אינני סבור כי מדובר בעמדה נכונה. שיקולי שיקום אינם בהכרח קיומה של תכנית להחזרה לדרך הישר של מי שזו אינה דרכו, אלא אף נסיון למנוע מאדם שסטה מדרך הישר באופן חד פעמי מלשוב ולמעוד. האינטרס שבשיקומו של מי שחטא הינו אינטרס ציבורי, ויפים לעניין זה דברי בית המשפט המחוזי בעפ"ג (חיפה) 55303-03-17 בעניין **דארי**:

אדגיש כי שיקולי השיקום אינם רק שיקולים בעניינו של הפרט, אשר מולם נבחן האינטרס הציבורי. שיקולי שיקום הם חלק מהאינטרס הציבורי שעניינו במציאת הדרכים הנכונות והיעילות להפחתת הפשיעה. בהקשר זה, ראוי להביא בחשבון, במסגרת מכלול השיקולים, את ההמלצות שפורטו בדו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים (ועדת דורנר, פורסם בנובמבר 2015 להלן: "דו"ח ועדת דורנר" או "הדו"ח) המלצות המבוססות, בין היתר, על מחקרים בתחום הקרימינולוגיה. עניינו של דו"ח הוועדה בנתונים שיש להביא בחשבון לצורך מימוש עקרונות הבניית שיקול הדעת לקביעת הענישה הראויה בהתאם להוראות חוק העונשין.

דו"ח ועדת דורנר קובע כי אין טעם בניסיון לקדם את ההרתעה באמצעות הרחבת השימוש במאסרים או באמצעות שימוש במאסרים ממושכים יותר. הדו"ח מצביע על כך שבמקרים המתאימים, שיקום בקהילה באמצעות ענישה שנעה בין עבודות שירות לצווי מבחן ושירות למען הציבור צפוי להפיק תוצאות טובות יותר מאשר שימוש נרחב יותר במאסרים. עוד מלמד הדו"ח שימוש יעיל במאסר ככלי למניעת עבירות

חייב להבחין בין עבריינים שצפויים לחזור ולבצע עבירות לבין אלו שלא. בנוסף, יש להתחשב באפקט הקרימינוגני של המאסר, דהיינו בכך שהמאסר בכלל ומאסר ממושך בפרט מעודד נטייה לעבריינות ומגדיל את הסיכוי שהאסיר יבצע עבירות עם שחרורו. על פי האמור בדו"ח, הסיכוי של אסיר לשעבר לחזור ולבצע עבירות גדול יותר מהסיכוי של עבריין שנידון לעונש מחוץ לכותלי הכלא."

כלומר, במקרה המתאים, בו מדובר במי שעבר עבירה חד פעמית והציפיה היא כי אינו אמור לחזור על מעשיו, הרי זהו אינטרס של החברה שלא לגזור עליו עונש מאסר בפועל, אשר בדרך כלל דווקא יגדיל את הסיכוי לעבירות חוזרות בעתיד.

לאור כל האמור לעיל, ראיתי במקרה דנן לנכון להסתפק בענישה ברף הנמוך של המתחם, דהיינו עונש של"צ בהתאם לתכנית שקבע שירות המבחן, לצד מאסר מותנה. כמו כן, לאור הסכם הסולחה בין הצדדים, לא מצאתי מקום לפסיקת פיצוי למתלונן.

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

אני מטיל על הנאשם צו **שירות למען הציבור, בהיקף של 140 שעות**, אשר יבוצע בתוך שנה מהיום, בעמותת אלשפאעה ואלרחמה בכפר קרע, כאמור בתכנית השל"צ שנערכה בידי שירות המבחן ביום 17.10.

הנאשם מוזהר כי אם לא יבצע את השל"צ בהתאם להנחיות שירות המבחן, ניתן להחזיר את עניינו לבית המשפט ולגזור עליו עונש אחר.

אני דן את הנאשם **לחמישה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים**, לבל יעבור בתקופה הנ"ל עבירה בה הורשע בתיק זה.

יש להמציא את גזר הדין לשירות המבחן (כמו כן יש למסור הודעה לממונה על עבודות השירות כי לא נגזר עונש מסוג זה על הנאשם דנן).

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

ניתן היום, 22 בנובמבר 2017, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד ג'אודאת וב"כ המאשימה עו"ד גדי עלמו.

